

ALLISON

BRENNAN

FATALE KUS

‘Goed opgebouwde
spanning, ingenieuze
plots, en aansprekende
personages. Allison
— Brennan is een
topauteur in het genre!’
KAREN ROSE

THRILLER

Proloog

Oorverdovende muziek denderde door de loods en overstemde het gehuil van de wind buiten en de herrie van de uitgelaten menigte die zich na middernacht had verzameld op deze troosteloze plek in Brooklyn.

Iedere andere avond zou Kirsten uit haar dak zijn gegaan op de dansvloer tot ze van uitputting in elkaar was gezakt of door een onbekende jongen was meegetroond voor de anonieme seks waar ze altijd hevig van genoot maar zich ook voor schaamde. Maandenlang had ze geleefd voor deze weekends, de totale vrijheid en de kans om iemand anders te zijn, maar vannacht wilde ze gewoon naar huis.

Naar huis? Je hoort helemaal nergens thuis.

Ze werd nog misselijker van de dreunende muziek dan van de drank. Ze zou beter moeten weten dan iets van de bar te drinken, maar ze had zo'n dorst gehad, en ze wilde iets om de scherpe kantjes weg te poetsen. Na al die tijd had ze een redelijke tolerantie ontwikkeld voor de drugs die door de punch werden gemixt, en ze nam altijd een eigen fles water mee. Misschien kwam het door de zenuwen of door het feit dat Jessie zo raar had geklonken, maar ze vertrouwde het niet. Ze had dit weekend niet willen komen, maar Jessie had het haar gesmeekt. Waar was ze, trouwens?

Een lange, magere, blonde jongen kwam naar haar toe met zo'n grijns die ze maar al te goed kende. Ze was niet in de stemming geweest voor seks toen ze hier een uurtje geleden was gearriveerd, maar wat er ook in de punch zat, ze voelde zich nu heel wat lossier. De jongen zag er niet slecht uit, waarschijnlijk een student, en Jessie was laat.

'Feestje?' vroeg hij, en hij streelde haar arm.

'Op de dansvloer.'

Hij keek sceptisch naar de drukte daar. Niet iedereen kwam naar de undergroundparty's voor seks, hoewel het daar vaak op uitliep. De meesten kwamen voor de drugs, de drank en de muziek.

Ze lachte, pakte zijn hand en wreef met haar duim zachtjes over zijn handpalm. ‘Nieuw hier?’

‘Ik dacht even praktisch...’

Haar mobieltje trilde, maar bijna negeerde ze het. Ze keek naar het nummer en zag een bericht van Jessie.

‘Momentje. Niet weggaan.’ Ze tikte op haar telefoon om te zien waar haar vriendin uithing.

Ik zie je met die knul. We moeten praten. Nu. Maak me zorgen. Over 10 minuten buiten.

Wat was dat nou weer voor geheimzinnige onzin? Kirsten keek om zich heen, maar kon Jessie nergens ontdekken. Ze typte een antwoord.

Wat is er?

‘Hé, wie wil je neuken? Je telefoon of mij?’

‘Hoe heet je?’

‘Ryan.’

Jessie gaf onmiddellijk antwoord.

Toe K, moet je spreken. Sterf van de kou hier.

‘Ik moet eerst even met een vriendin praten. Daarna ben jij aan de beurt.’ Ze sloeg haar armen om zijn nek en wreef zich tegen hem aan.

Hij duwde haar tegen de geribbelde ijzeren wand, met zijn heupen tegen de hare. ‘Geil ding,’ zei hij in haar oor.

Ze kuste hem hard. Zijn mond was anders, onbekend. De spanning van het ogenblik sloeg door haar heen en ze vergat alles – wie ze was, waar ze was, totaal verloren in het moment, het hier en nu, maakte niet uit. Glimlachend zweefde ze weg in haar gedachten, haar lichaam bijna vergeten.

‘Lekker?’ fluisterde een stem in haar oor.

‘Ja,’ zei ze, hoewel ze niet wist waarom. Haar armen lagen nog steeds strak om zijn hals. Hoe heette hij ook alweer? Ryan.

Haar telefoon trilde. Ze schudde haar hoofd om zich te concentreren en las Jessies bericht over Ryans schouder.

Wees niet zo'n slet en kom naar buiten. Nu, Ash.

Slet? Wat was Jessie dan wel? Maar er klopte iets niet. Ergens in haar achterhoofd wist ze dat het fout zat. Maar haar gedachten gingen traag en Ryan had zijn handen om haar blote borsten. Hoe was hij zo snel al zo ver gekomen? Ze keek naar de tijd op haar telefoon. Dat kon niet kloppen. Hadden ze al een kwartier tegen deze muur staan vozen?

Uit ervaring wist ze dat de jongens op dit feestje die voor seks kwamen zich niet makkelijk lieten tegenhouden, en hij zou geen genoegen nemen met haar belofte om terug te komen.

Stel dat Jessie in moeilijkheden was? Ze had zich zo vreemd gedragen, en het was niets voor Jess om haar op vrijdagochtend te bellen...

Ash.

Ze had haar Ash genoemd, een afkorting van Ashleigh, haar naam op *Party Girl*.

Jessie kende haar echte naam. 'Ashleigh' en 'Jenna' – Jessies alias – waren chatnamen. Misschien had ze haar Ash genoemd omdat ze als Party Girl gekomen was.

Terwijl Kirsten nog nadacht over Jessies vreemde gedrag, had Ryan zijn pik tevoorschijn gehaald en haar jurk omhoog gesjord. Alles speelde zich af in slow motion. Het leek alsof ze haar eigen lichaam vanuit de verte zag. Ze kende dat gevoel, maar zo veel had ze toch niet gedronken. Of wel?

'Condoom,' fluisterde ze.

'Zit er al om, schat.'

Waarom had ze dat niet gemerkt? Ze voelde hem nu in zich, maar kon zich niet herinneren dat hij was binnengedrongen. Ze had haar benen om hem heen, maar wist niet hoe die daar gekomen waren.

Opeens was hij klaar. Na twee minuten? Of een uur? In elk geval stonden ze allebei te zweten, en hij grijsde breed. 'Shit, jij bent echt geil.'

'Ik moet met mijn vriendin praten.'

'Snel, dan gaan we backstage.'

Dat was een code om horizontaal te gaan, half privé. Achter de loods lagen kantoortjes, de meeste leeg, maar mensen brachten dekens en matrassen mee, en er stonden nog wat oude meubels. Als Kirsten nuchter was geweest, zou ze er niet over hebben gepiekerd, want het was er veel te smerig.

‘Oké.’ Ze liep naar de deur. Ze had haar tasje om haar middel gebonden en wilde haar mobiel eruit halen, maar die was weg. Ze keek nog eens goed en zag dat de rits openstond; alles was eruit gevallen. Ze wist niet eens hoe laat het was. Haastig speurde ze de grond af, maar nergens kon ze haar telefoon of haar geld ontdekken.

Ze wist dat ze terug moest gaan om te zoeken, maar de harde muziek maakte haar weer misselijk.

Ze stapte naar buiten. De koude lucht was een schok, maar de eerste minuut voelde ze zich weer geweldig. Bovendien was ze in één klap nuchter, of in elk geval nuchter genoeg om spijt te hebben van wat Ryan met haar gedaan had tegen die muur.

Wat had Jessie ook alweer gevraagd? Of ze naar buiten kwam en dan naar... links?

Maar dat was wel langer dan tien minuten geleden. Minstens twintig, of misschien wel meer. Een uur? Ze had geen idee meer van de tijd.

Kirsten sloeg links af en probeerde rechtop te lopen. Al snel kreeg ze het koud. De hitte van al die lijven in de loods, het dansen, de schijnwerpers die iemand had opgesteld – het was voldoende geweest om haar warm te houden. Maar nu wilde ze weer naar binnen. Of naar huis. Maar haar trein naar Virginia ging pas morgenmiddag. Ze was hier gekomen om de hele nacht te feesten en dan uit te slapen in een motelletje in de buurt. Met de *Party Girl*-website verdiende ze genoeg.

Ze tastte naar haar riem en slaakte een zucht van opluchting toen ze de kleine, dichtgeritste beurs voelde waarin ze nog wat cash had. Ze bewaarde niet al haar geld in haar tas, want ze wilde voorkomen dat ze zonder geld in de stad kwam te zitten als ze haar tas kwijtraakte. Ze zou nooit haar moeder bellen om hulp. Misschien had Ryan haar telefoon gevonden en zou ze Trey kunnen bellen. Trey zei altijd dat ze op hem kon rekenen.

Maar eigenlijk wilde ze ook haar ex-vriendje niet bellen. Dan zou ze kritiek krijgen op haar gedrag en daar had ze helemaal geen behoefte aan – niet van hem, of van wie dan ook.

Er lag iemand op de grond. Eerst dacht ze nog dat er een stelletje lag te neuken, maar ze zag dubbel. Toen ze snel met haar ogen knipperde, beseftte ze dat het maar één persoon was, een meisje in een roze jurk.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze, op hetzelfde moment dat het tot haar doordrong dat het Jessie was, die niet bewoog.

Kirsten opende haar mond om te gillen, maar er kwam geen geluid. Ze stond als verlamd, kon zich niet meer verroeren en niet eens om hulp roepen, terwijl Jessie daar op de grond lag, in een vreemde houding...

Misschien was ze flauwgevallen. Ze deed een stap dichterbij, maar op de een of andere manier wist ze al dat Jessie dood was. Haar ogen en haar mond waren open, en haar ene arm lag in een onnatuurlijke hoek.

Kirsten was zich bewust van een beweging rechts van haar, en hoorde een stem. Maar de stem klonk een miljoen kilometer bij haar vandaan, en heel zwak, als door een tunnel.

Meiden zoals jij...

Had iemand werkelijk iets gezegd, of was dat alleen in haar hoofd? Ze voelde haar knieën knikken en was bang dat ze zelf flauw zou vallen.

Toen draaide ze zich om en liep terug naar de loods. Maar ze zag niet veel meer. Alles was wazig.

Heb het lef niet, kreng.

Kirsten schrok van de rauwe fluisterstem. Ze begon te rennen, zonder te weten waar ze naartoe ging – als het maar bij Jessies lichaam vandaan was. Die stem was niet echt, dat kón gewoon niet, want ze had helemaal niemand gezien, alleen een schaduw. Toch rende ze zo ver als ze kon. Haar hakken bleven haken achter het gebarsten cement en ze viel bijna voorover, maar op het laatste moment herstelde ze zich. Haastig trok ze haar schoenen uit en rende verder, zo snel als ze kon. Weg bij die loods, weg bij Jessie.

Jessie had haar een sms'je gestuurd. En haar Ash genoemd.

Misschien was dat berichtje helemaal niet van Jessie gekomen.

Iemand had op *Ashleigh* gewacht. De moordenaar van Jessie had ook háár willen vermoorden.

Haar voeten deden pijn, opgehaald aan de scheuren in het cement en het gebroken glas. Ze rende totdat ze een rij auto's zag. Misschien kon ze zich daar verbergen. Misschien had iemand de sleuteltjes in het contact laten zitten. Ze wilde gewoon naar huis...

Ze zag iemand op de rechterstoel van een kleine SUV zitten. Eigenlijk wist ze niet eens of ze werd achtervolgd. Snel keek ze over haar schouder.

Niemand. *Maar ze had toch die stem gehoord!* Of niet? God, ze kon niet meer nadenken.

Meiden zoals jij...

Weer hoorde ze die stem. Ze struikelde en viel, waarbij ze haar knieën en handen schaafde. Tranen stroomden over haar gezicht.

Wat moest ze doen? Jessie was dood.

Iemand rende achter haar aan. Of kwam recht op haar af. Kirsten was duizelig en kon niet meer helder denken. Ze krabbelde overeind en probeerde verder te rennen, maar door de hevige pijn in haar voeten zakte ze weer in elkaar.

Ontsnappen kon niet meer.

1

De kille wind loeide om haar heen toen FBI-agent Suzanne Madeaux een hoek van het gele politiezeil optilde dat over het dode meisje heen was gelegd. Ze vloekte zacht.

De onbekende tiener was ergens tussen de zestien en twintig en had roze highlights in haar blonde haar. Ook haar partydress was roze, en Suzanne vroeg zich afwezig af of ze de highlights aan haar kleren had aangepast. Er waren geen sporen te ontdekken van seksueel geweld of een mogelijke doodsoorzaak. Toch twijfelde Suzanne er niet aan dat dit het volgende slachtoffer was van de moordenaar die zij moest stoppen.

Het meisje droeg maar één schoen.

Suzanne liet het zeil weer terugvallen, keek eens om zich heen en probeerde tevergeefs haar lange, donkerblonde haar uit haar gezicht te houden. De gure wind joeg over het gebarsten, met onkruid begroeide parkeerterrein van het verlaten pakhuis in Brooklyn. Een paar bomen waren al omgegaan; kleine takken en twijgen waaiden over het cement. De wind had waarschijnlijk alle sporen rondom het lichaam uitgewist.

Hoewel het lijk niet opzettelijk verborgen leek, werd het aan toevallige blikken onttrokken door het hoge onkruid en een gebouwtje waarin ooit een generator of een paar vuilcontainers hadden gestaan. Suzanne stapte weer bij het vierkante hokje vandaan en keek over de Upper Bay. Naar het noorden lag de kleine Gowanus Bay, naar het westen de skyline van New Jersey. 's Nachts zou het hier best mooi zijn, met al die lichtjes van de stad boven het water. Als het maar niet zo verrekt koud was.

Een rechercheur van de New Yorkse politie in burger kwam naar Suzanne toe met een half lachje dat ze niet echt vriendelijk wilde noemen. 'Als dat Mad Dog Madeaux niet is! We hoorden al dat het er eentje van jou was.'

Suzanne rolde met haar ogen. Maar zelfs met haar ogen dicht zou ze Joey Hicks nog hebben herkend aan zijn rasperige, opzettelijk overdreven New Yorkse accent.

‘Geen geheim,’ zei ze, zogenaamd druk met haar aantekeningen om een gesprek te vermijden.

Hicks was niet zoveel ouder dan zij, en fysiek in goede conditie. Waarschijnlijk vond hij zichzelf een knappe vent, te oordelen naar zijn stoere loopje. Suzanne moest toegeven dat hij niet onaantrekkelijk was, maar met zijn negatieve houding – ‘stelletje klootzakken, die FBI’ – had hij zich de eerste keer dat ze elkaar bij een moordzaak waren tegengekomen, al jaren geleden, gehaat gemaakt bij Suzanne.

Ze keek rond of ze zijn chef kon ontdekken, maar Vic Panetta was nergens te bekennen. Ze had veel liever te maken met de oudere rechercheur, die ze graag mocht.

‘Wie heeft het lichaam gevonden?’ vroeg ze.

‘Een beveiligder.’

‘En zijn verklaring?’

‘Hij zag haar liggen op zijn ochtendronde, omstreeks halfzes.’

Het was nu elf uur. ‘Waarom is het lichaam nog niet naar het mortuarium gebracht?’

‘Er was geen vervoer beschikbaar. De politiearts is onderweg. Over een uurtje kunnen we hem verwachten, hoorde ik. Wij hebben hier in New York niet dezelfde mogelijkheden als bij de FBI.’

Suzanne negeerde de steek onder water. ‘Wat deed die beveiligder hier vanochtend? Bewaakt hij meer dan één gebouw?’

‘Ja.’ Hicks raadpleegde zijn aantekeningen. Hoewel Suzanne hem niet mocht, wist ze dat hij een goede politieman was. ‘Hij arriveerde om vier uur vanochtend voor een dienst van twaalf uur. Hij rouleert tussen leegstaande panden in heel Sunset Park en rond de baai. Geen vast schema, zei hij, want dat hebben de vandalen in de gaten.’

‘En de nachtwaker?’

‘Dat is Thompson of Bruzzini. Volgens zijn collega loopt Bruzzini de kantjes er vanaf.’

‘Ik heb hun gegevens nodig, hun contacten.’ Ze aarzelde. Maar toen herinnerde ze zich de instructies van haar chef om zich collegialer op te stellen tegenover de politie van New York. ‘Bedankt voor de hulp.’

‘Hé, zijn Pasen en Pinksteren op één dag gevallen?’ Hicks lachte. ‘Ik

zal Panetta wel halen. Hij wil in elk geval een poging doen om voor zijn jurisdictie te vechten, neem ik aan.' En hij vertrok, nog steeds met een grijns.

Suzanne reageerde niet. Het was geen kwestie van jurisdictie. Na de derde identieke moord hadden de FBI en de New Yorkse politie al een gezamenlijke taskforce gevormd. Haar chef had officieel de leiding en zij was de belangrijkste FBI-agent in de zaak. Panetta had die rol vanuit de politie.

Suzanne kreeg genoeg van haar wapperende haar, haalde een cap van de N.Y. Mets uit haar zak en propte de dikke warboel zo veel mogelijk onder de pet. Toen noteerde ze haar laatste observaties en de schaarse feiten die ze nu kende in het kleine opschrijfboekje.

Dit slachtoffer, het vierde, was het eerste in de wijk Brooklyn. Het allereerste meisje, een jonge student, was vermoord in Harlem, in een straat die populair was bij krakers en partygangers omdat alle panden er waren dichtgespijkerd. Dat was de avond voor Halloween geweest. Het tweede slachtoffer was ontdekt aan de zuidkant van de Bronx, ironisch genoeg met uitzicht op Rikers Island, op 2 januari. Het derde meisje – dat de FBI tot de conclusie had gebracht dat er een seriemoordenaar aan het werk moest zijn – was vermoord in Manhattanville, in de buurt van de Columbia University, achttien dagen geleden. Tegen de tijd dat de taskforce was samengesteld en het bewijsmateriaal gedeeld, waren er weer wat dagen verloren gegaan, zodat Suzanne nog pas nauwelijks twee weken met de zaak bezig was.

Behalve de ontbrekende schoen en de leeftijd van de slachtoffers – volwassen vrouwen van nog geen eenentwintig – waren er nog twee duidelijke overeenkomsten: de slachtoffers waren allemaal gesmoord met een plastic zak die de moordenaar bij zich had, en de lichamen waren allemaal teruggevonden in de buurt van een pand waar pas een party was gehouden.

Undergroundparty's, clandestiene feesten, waren natuurlijk niets nieuws. Soms waren ze betrekkelijk onschuldig, met drank, dance-muziek en partydrugs, maar het kon er ook wild toegegaan. De raves in Amerika waren begonnen in de verlaten, ondergrondse spoorwegtunnels van Brooklyn. Ze bestonden nog steeds, maar het hoogtepunt van hun populariteit was eigenlijk al voorbij. De nieuwste trend waren seksfeesten met veel drank en harddrugs. De muziek en het dansen

waren slechts het voorspel tot anonieme seks met meer dan één partner. Zelfs vóór deze moorden waren er al doden gevallen door drugsmisbruik tijdens die seksfeesten. Als het patroon klopte, zouden de bewijzen in de loods wel aantonen dat ook dit meest recente slachtoffer aan een van die party's – 'extreme raves', zoals onderzoeker Panetta ze noemde – had deelgenomen.

Iemand had het terugkerende detail van de ontbrekende schoen naar de pers gelekt, en onmiddellijk was de moordenaar in de media bekend geworden als de Cinderella Wurger. Het hoefde geen politiemans te zijn die uit de school had geklapt – er waren tientallen mensen actief op een plaats delict – maar vermoedelijk kwam het bij de New Yorkse politie vandaan. Dat de slachtoffers niet waren gewurgd maar gesmoord, maakte de media niet uit. De Cinderella Smoorder bekte nu eenmaal niet zo lekker op het nieuws van elf uur.

Suzanne had een memo gestuurd naar alle particuliere beveiligingsdiensten in de vijf districten met de vraag om wat strenger op te treden tegen de wilde feestjes in verlaten panden, maar het leek wel een waterbed. Als de autoriteiten het ene pand vergrendelden, doken de party's ergens anders weer op.

Hoewel maar twee van de eerste drie slachtoffers studenten waren, had Suzanne contact opgenomen met de universiteiten en middelbare scholen in de buurt om ze te waarschuwen dat er een moordenaar rondliep die het voorzien had op meisjes die de feesten bezochten. Helaas beseftte ze ook hoe moeilijk het was om door die koppige houding van dat-gaat-mij-echt-niet-gebeuren heen te dringen. Zo waren jongelui nu eenmaal. Ze hoorde hun argumenten al. *We zijn nooit in ons eentje. We gaan niet met onbekenden mee. We drinken heus niet te veel.* Plannen voor iedere dag van de week, maar als het om leven of dood ging, kon Suzanne niet begrijpen waarom ze geen feestjes hielden in de betrekkelijke veiligheid van hun eigen clubs of studentenhuisen. Daar waren ook problemen, maar waarschijnlijk sloop er geen seriemoordenaar door de gangen.

'Suzanne!'

Ze keek op en zwaaide naar Vic Panetta die naar haar toe kwam. Ze was gesteld op de pezige Italiaan. Hij was net zo groot als zij, 1 meter 73, en hij droeg een nieuwe wollen jas, houtskoolgrijs in de kleur van zijn eigen dikke haar.

‘Hé, Vic,’ zei ze toen hij haar had bereikt. ‘Nieuwe jas?’

Hij deed nonchalant. ‘Van mijn vrouw gekregen met de kerst.’

‘Heel mooi.’

‘Maar veel te duur voor een label dat toch geen mens kan zien,’ mopperde hij. Toen wees hij naar het zeil. ‘We hebben de hele omgeving gefotografeerd en daarna het zeil over haar heen gelegd om niet nog meer sporen te verliezen.’

‘Met die harde wind van de afgelopen dagen vrees ik dat er toch niet veel te vinden was.’

‘Heb je al gekeken?’

‘Heel even.’

‘De ontbrekende schoen gezien?’

‘Ja.’

‘Hij kan nog onder het lichaam liggen.’

‘Denk je?’

‘Nee.’ Hij schudde zijn hoofd, haalde zijn telefoon uit zijn jaszak en las een bericht. ‘Goed nieuws. De politiearts komt eraan. Nog tien minuten.’

Dat zou tijd worden, dacht Suzanne, maar ze zei het niet hardop. ‘Hicks zei dat je al gesproken had met de beveiliging die het lichaam had gevonden?’

‘Ja, een ex-smeris. Afgekeurd. Nu werkt hij nog drie dagen per week, en hij neemt zijn werk serieus. Hij had nogal wat kritiek op zijn collega van de nachtdienst.’

‘Iets wat ik moet weten?’

‘Hij denkt dat Ronald Bruzzini steekpenningen aanneemt. De man heeft te veel geld in zijn portefeuille. Maar dat is natuurlijk geen bewijs.’

‘Was hij op de hoogte van die party’s?’

Panetta schudde zijn hoofd. ‘Nee. Achteraf pas. En hij draait de ochtenddienst, natuurlijk. Volgens hem knijpt Bruzzini een oogje dicht. Bijna elke week vindt hij wel ergens de sporen van een wild feest. Hicks en ik gaan nog wel met de nachtwakers praten. Zien wat dat oplevert.’

‘Dus jij denkt dat het een van je “extreme raves” was?’ plaagde ze.

Hij rolde met zijn ogen en zuchtte vermoeid. ‘En nog veel erger. Ze hebben binnen wel een beetje opgeruimd, maar het afval aan de andere kant van het gebouw gedumpt. Door de wind is het alle kanten

op geblazen. De technische recherche is al druk bezig, binnen en buiten, maar besmetting is een groot probleem. We nemen vingerafdrukken, maar om iets bruikbaar te vinden...'

'Ik weet het. Een paar honderd jongelui, zo stoned als het maar kan. En jullie middelen zijn beperkt. Als je ons lab nodig hebt, zeg je het maar.'

'Dat zal ik doen.'

De New Yorkse politie had een heel goed forensisch lab, en omdat het in de buurt was, hield Suzanne de bewijzen liever daar. Panetta had tweeëntwintig jaar ervaring, was geliefd bij zijn collega's en genoot hun respect. Hij wist hoe je met het systeem moest omgaan en zou in de meeste gevallen sneller resultaat boeken dan wanneer Suzanne de bewijzen per se naar het FBI-lab in Quantico wilde sturen.

'De pers zal een geweldige heisa maken,' mompelde Panetta.

'Geen commentaar.' Suzanne sprak nooit met de media – niet sinds haar uitbarsting van vijf jaar geleden in die zaak van het vermiste kind. Daarmee was ze op het avondnieuws gekomen, maar ook bij Interne Zaken. Bovendien had ze er de irritante en weinig flatteuze bijnaam 'Mad Dog Madeaux' aan overgehouden.

'Sporen genoeg, maar we staan met lege handen,' merkte Panetta op.

Er was van alles aangetroffen op de lichamen van de slachtoffers, maar niets wat hen dichter bij de moordenaar had kunnen brengen. De eerste drie vrouwen hadden minstens twee sekspartners gehad binnen een etmaal voor hun dood, maar het achtergelaten DNA was besmet of had niets opgeleverd in de databank. Ze hadden sporen van in totaal zeven mannen bij de eerste drie slachtoffers, allemaal verschillend. Maar vermoedelijk was de moordenaar zo voorzichtig geweest om geen DNA bij de vrouwen achter te laten en had hij geen seksueel contact met hen gehad. Vanwege al die sekspartners en het karakter van deze feesten had de politiearts niet kunnen vaststellen of de seks vrijwillig was geweest of dat de slachtoffers waren verkracht.

Een motief voor de moorden was dus niet duidelijk, en dat maakte het nog moeilijker om een profiel van de dader op te stellen. Een seksuele sadist had een heel ander profiel dan bijvoorbeeld een man die prostituees vermoordde omdat hij een afkeer had van hoeren. Serie-moordenaars die vrouwen verkrachtten of martelden zaten weer heel

anders in elkaar dan daders die hun slachtoffers niet seksueel misbruikten. De taskforce wist zelfs niet of deze moordenaar een van de feestgangers was of ergens in de buurt de vrouwen opwachtte als ze alleen waren.

Wat voor middel er ook werd gebruikt om de slachtoffers te verstikken, het was iets wat de dader zelf bij zich had, en na zijn daad nam hij ook een van de schoenen van de vrouwen mee. De lichamen werden niet verplaatst. De slachtoffers waren al dood als ze de grond raakten.

‘O, en nog iets,’ zei Panetta. ‘Deze vrouw is niet vannacht gestorven.’

‘Zo goed had ik nog niet gekeken.’

‘De beveiliging van de ochtenddienst werkt alleen van woensdag tot en met zaterdag. En hij vermoedt dat zijn collega op de andere dagen zich ervan afmaakt met een vluchtige inspectie van de panden. Dus misschien ligt dit slachtoffer er al vanaf zaterdagavond.’

‘Want?’

‘Onze ex-smeris heeft zaterdagmiddag hier gekeken en toen lag ze er nog niet.’

‘En hij is niet de moordenaar, denk je?’ Het was maar half een grap.

‘Nee. Maar toch zal ik hem nagaan. Ik heb zelf het lichaam wat uitvoeriger geïnspecteerd. De lijkverstijving was alweer verdwenen. Ze moet hier meer dan achtenveertig uur hebben gelegen. De lijkschouwer kan dat wel nauwkeuriger bepalen.’

‘Ik laat het forensisch onderzoek met een gerust hart aan jullie over. Maar ik heb wel haar identiteit nodig, en snel. In de tussentijd zal ik de gegevens van de andere drie slachtoffers nog eens doornemen en hun vrienden en kennissen opnieuw ondervragen. Iemand moet toch iets weten. Ik krijg zwaar genoeg van die eigenwijze studentjes die hun mond houden omdat ze geen problemen willen met verboden drugs en feestjes. Het kan ze geen flikker schelen dat er een moordenaar op de loer ligt.’

Lees verder in *Fatale kus*

Eerste druk juli 2017

Oorspronkelijke titel *Kiss Me, Kill Me*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York

Copyright © 2011 by Allison Brennan

The moral right of the author has been asserted

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Stephen Carroll / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4257 4

ISBN e-book 978 90 261 4258 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.